

Svajonų
ROMANAI

Karamelė

Knygute.lt

BARBARA WALLACE
Visi tavo troškimai išsipildys

2021 rugsėjis–gruodis

Barbara Wallace

**VISI
TAVO
TROŠKIMAI
IŠSIPILDYS**

Romanas

Barbara Wallace,
Her Convenient Christmas Date, 2019
© Barbara Wallace, 2019

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Miglė Puzarienė, vertimas iš anglų kalbos, 2021

© Lina Noreikaitė, knygos viršelio dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2021

ISBN 978-609-03-0742-7

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2021

1

Baras buvo iš tų ką tik atsidariusių madingų vietelių, įrengtų Kalėdų tema.

Taigi baras pavadinimu „Kalėdų nuotaika“ laikinai pakeitė „Regis Hotel“ galeriją į puošnią, tačiau keistai patrauklią stebuklų šalį. Sienos buvo visiškai padengtos puansetijų žiedais, o šventinės lempučių girliandos kabėjo palubėje lyg mažos įvairiaspalvės žvaigždutės. Viduryje linksmybių, bare, įrėmintame kalėdinių eglių, Suzana Koljer prasmingai kalbėjo si su savo kokteilio taure.

- Na ir kas, kad neturiu vaikiną? Juk dėl to netampu raupsuotąja. Daugybė moterų eina į vestuves be palydovo.

Kokteilio taurė - vienintelė jos besiklausanti ausis - nesiginčijo.

Deja, Kortnė ir Džindžerė tiek užuojautos neturėjo. Tos dvi mažos mielos troliukės iš rinkodaros skyriaus šaipėsi iš Suzanos pudruodamosi nosis. Laimė, jiedvi nežinojo, kad Suzana tupi kabinoje ir gauda kiekvieną žodelį.

„Nėra kuo stebėtis, - tarė viena. - Jai ant kaktos parašyta: nieko verta. Išvis nesuprantu, kodėl Marija ją kvietė į vestuves.“

- Reikia jas abi atleisti už nepaklusumą, - burbtelėjo Suzana.

Kokteilis pritardamas tarsi pats siūlėsi. Pakėlusį taurę Suzana vienu mauku ją ištuštino.

- Tu labai jau greitai jas išgeri. Gal norėtum sulėtinti tempą? - paklausė barmenas, kai Suzana pamoko įpilti dar vieną.

- Nežinojau, kad čia nustatytas greičio ribojimas. - Ji pabarškino į tuščios taurės kraštelį rodomuoju pirštu. - Nestabdyk. O jei bijai, kad išropojusi iš čia sėsiu prie vairo, tai be reikalo. Važiuosiu taksi.

Taip ir daro merginos, neturinčios poros. Jos išsikviečia automobilį.

- O jeigu tavęs pasiges viršuje?

Suzana suprunkštė. Ar jis kalba apie vestuvių pobūvį, į kurį kvietimą gavo tik dėl to, kad jos ir nuotakos kabinetai greta ir ši jautė pareigą? Dėl šių vestuvių ji įsibraškino į ankštą suknelę tikėdamasi, kad su ja užpakalis bus panašus į Kardašian ir atrodys kuo geriausiai? Labai abejotina.

- Tiesiog įpilk išgerti, - tarė barmenui.

- Gerai. Tik nesakyk, kad neperspėjau, - atkirto vaikinai.

Perspėjimas išgirstas. Kad ir koks jis buvo.

Suzana negalėjo suprasti, kodėl išvis ketina vargintis ir eiti į tas vestuves. Jei Marija Boro-meo nebūtų viena iš dviejų jai draugiškų žmonių, Suzana būtų atsisakiusi, kai brolis Lainesas pasisiūlė būti jos palydovu. Niekas per daug nesuktų galvos, jei per visą šventę Suzana tiesiog gertų bare kokteilius.

Ji puikiai žinojo apie savo reputaciją. Manydamos, kad Suzana negirdi, bendradarbės ją vadindavo Furija. Jokia paslaptis, kad „Koljerių muile“ ji buvo pati nemėgstamiausia Koljer. Jos broliai – tiksliau, pusiau broliai – paveldėjo visus geriausius Koljerių genus: Koljerių žavesį, aukštą ūgį ir atletišką figūrą. O štai ji iš Koljerių negavo nieko. Iš Kvinų, beje, irgi, kaip mėgo kartoti motina. Buvo panaši nebent į tetulę Rutą, tą žemą storuliukę.

Barmenas grįžo su dar viena taure raudono kokteilio, šį kartą papuošta papildoma vyšnia. Suzana jau atleido jam už ankstesnį klausimą. Jis geras vaikinys, tas ponas Barmenas. Suzanai patiko, kaip raudoni marškiniai ir balta jo barzda derėjo prie kalėdinių dekoracijų.

– Beje, kaip tas gėralas vadinasi? – paklausė ji, kai barmenas pastatė taurę priešais.

Kokteilių sąrašė buvo pilna kalėdinių pavadinimų, kurių ji nepasivargino skaityti ir užsisakė

pirmą pasitaikiusį kokteilį su džinu.

- „Kalėdų troškimas“, - atsakė barmenas. -
Garantuoją, kad visi tavo troškimai išsipildys.

Suzana šiurkščiai nusikvatojo.

- Nori pasakyti, kad pakankamai išgėrusi sutiksiu žavųjį princą?

- Toks tavo troškimas?

- Vargu. - Barmenas - ne toks geras klausytojas kaip draugė kokteilio taurė. Pelenės kompleksai skirti pasaulio kortnėms ir džindžerėms. O Suzana turtinga, sėkminga moteris, be to, jos broliai nėra kokie nedorėliai. - Nelaukiu, kol koks nors vyras įsiverš ir išgelbės mane nuo liūdnos egzistencijos.

Nors seniai labai seniai...

Suzana įdėmiai pažiūrėjo į turinį taurės, nuo kurios dugno kilo rausvi burbuliukai. Seniai labai seniai ji troško sutikti žmogų, kuris ją iš tiesų suprastų. Broliai... ją mylėjo, bet kad ir kokie buvo nuostabūs, jos neperkando. Jie nesuprato, ką reiškia būti kvadratinium kaiščiu apskritoje skylėje ir nuolat apsimetinėti, kad ten labai tinki.

Kaip gera būtų dalytis gyvenimu su kuo nors, kas matytų, kaip yra iš tikrųjų. Prie ko ji derėtų be priverstinio apsimetinėjimo. Kas laikytų ją

nuostabia, ypatinga, priimtų be pagražinimų.

Suzana apgirto. Kambarys ėmė suktis. Gal barmenas buvo teisus ir jai tikrai jau užteks. Kodėl ji trokšta dalykų, kurie niekada neišsipildys?

- Labas, bičiuli, ar galėtum man įpilti stiklinę gazuoto vandens?

Prie baro priėjo aukštas puikiai išskaptuotas vyriškos giminės egzempliorius drėgnu veidu. Iš raudonos dėmės ant jo marškinių apykaklės Suzana spėjo, kad „Kalėdų troškimą“ bus gavęs tiesiai į veidą.

- Patarimas, - tarė jis barmeniui ryškiu Jorkšyro akcentu. - Prieš sutikdamas dalyvauti vestuvėse, įsitikink, kad nesusitikinėjai su niekuo iš svečių sąrašo.

- Atsitrenkei į pagiežingą buvusiąją, ar ne?

- Į dvi. Jos apsikeitė prisiminimais.

Vyras pagriebė saują servetėlių ir ėmė šluostytis veidą.

- Geri, matyt, buvo prisiminimai, - burbtelėjo Suzana.

Vyras pažvelgė į ją.

- Juk neketini ir tu šliūkstelėti gėrimo man į veidą?

- Kodėl turėčiau?

- Nenumanau. Iš moteriško solidarumo ar panašiai. Tu čia dėl Marijos ir Henko vestuvių, ar ne? Kiek suprantu, jie ir tavo draugai?

- Jei tik turėčiau draugų.

Negi ji tai pasakė garsiai?

Jo antakis pakilo, vyras lyg nustebo, lyg susidomėjo. Ak, deja, jau per vėlu atsiimti žodžius. Be to, tai tiesa. Ji tikrai neturi draugų. Turi šeimą, kolegų ir pažįstamų, bet tik ne draugų. Kad jų įgytum, reikia prisileisti žmones arčiau nei per ištiestą ranką - neįmanoma užduotis, kai t esi kvadratinis kaištis.

Ne taip jau lengva apsimetinėti, kad tie kampai nieko nereiškia.

- Atrodo, kad šį vakarą nusvilau ne aš vienas. Vestuvės ne tokios smagios, kaip žmonės apie jas pasakoja, tiesa? Nebent esi nuotaka ar jaunikis, bet net ir tada... Dėkui, bičiuli.

Padavėjas grįžo nešinas gazuotu vandeniu ir balta nosinaite.

- Nėra už ką. Turbūt negaliu tikėtis gauti autografa, kai baigsite? Aš didelis jūsų gerbėjas. Tas manevras žaidžiant su Vokietija prieš keletus metus... Nieko panašaus nesu matęs.

- Dėkui. Tikrai smagesnė akimirka nei šiandien.

Ak. Suzana pagaliau jį atpažino: liūdnai pagarsėjęs Luisas Matola. Marija minėjo, kad jos sužadėtinis pažįsta buvusį futbolininką. Ji atvirai alpėjo, nes jis ketino dalyvauti vestuvėse. Matola, arba Luisas Šampanas, kaip jį pavadino bulvariniai laikraščiai, turėjo tam tikrą reputaciją. Tačiau jei tavo pravardė susijusi su alkoholiu, tai jau likimas. Tokią pravardę Luisas užsitarnavo, kai žurnalistai pričiupo jį be marškinių išgriūvantį iš naktinio klubo, apsikabinusį dvi merginas ir nešinę po butelį „Crystal“ kiekvienoje rankoje.

Kiek teko skaityti, tai nebuvo atsitiktinis įvykis.

Suzana stebėjo, kaip jis pamirkė nosinės kampelį į taurę ir ėmė valyti raudoną dėmę ant marškinių priekio. Deja, pavyko tik praskiesti gėrimą ir dėmė tapo rausva.

- Tau reikės valiklio, - pareiškė Suzana. - Kitaip tik dar labiau išstepsi marškinius.

Jis pažvelgė pro ilgas blakstienas.

- Tikrai?

- Man priklauso muilo kompanija. Pasitikėk manimi.

Kvapnūs muilai ir drėkinamieji kremai vargu ar pavertė ją eksperte. Daugiau žinių padėjo

įgyti įprotis vis apsidrėbti drabužius maistu. Tačiau muilo magnatė juk skamba daug gražiau.

- Tau priklauso... A, tada tu esi Marijos viršininkė. Henkas minėjo.

O Dieve. Reputacija persekioja juos abu.

- Suzana Koljer jūsų paslaugoms, - tarė ji ir kilstelėjo taurę.

Vyras linktelėjo aiškiai nusprendęs, kad prisistatyti neverta.

- Tai kas tave taip prislėgė, kad vengi linksmybių pokylių salėje, Suzana Koljer? Juk turėtum dabar būti viršuje ir šokti su savo vaikinui, ar ne?

- Vaikino neatsivedžiau.

- Užjaučiu.

Ir jis. Kodėl visi, vos sužinoję, kad ji neturi vaikino, puola užjausti.

- Jei nori žinoti, galiu turėti vaikiną kada panorėjusi. Bet nenoriu. Kavalierių sąrašas nelemia moters vertės.

Ji stengėsi pabrėžti teiginį rankos mostais ir vos pati neapsipylė kokteiliu. Atsiprašydama už nerangumą godžiai siurbtelėjo. Tie kokteiliai labai gardūs.

- Gerai gerai. Atsiprašau dėl nepagrįstų iš-

vadų. Nenorėjau užlipti ant nuospaudos.

Kaltai pakėlęs rankas jis atsitraukė keletą colių.

Kitoje baro pusėje vos už kelių pėdų stovintis barmenas sukikeno.

- Gal tau verčiau patylėti, bičiuli.

- Nebejuokinga. Šis vakaras man tikrai nesėkmingas, - atsakė Luisas ir palenkęs galvą apžiūrėjo dėmę ant marškinių. - Tu teisi. Tik dar labiau išsterlojau.

- Juk sakiau, - atšovė Suzana. - Tai granatų sirupas. Jo neišvalysi. Bet labai skanus.

- Patikėsiu tavo žodžiu. Po galais. Dabar visą vakarą dvoksiu kaip vaisių lėkštė.

- Nesmagu klausti, bet ką iškrėtei, kad nusi-pelnei kokteilio į veidą?

Tiksliu būtų paklausti, ko jis dar neiškrėtė. Luisas nusviedė servetėlę ant baro. Jis visą dešimtmetį darė klaidas, todėl jau devynis mėnesius persekioja bloga karma.

- Nieko, - sumelavo. - Tiesiog kalbėjomės ir staiga mano plaukuose atsirado maraskino vyšnia.

- Tiesiog už nieką?

- Taip, tiesiog už nieką.

Suzana suprato, kad jis meluoja. Tai aiškiai

išdavė įdėmus žvilgsnis pro taurės kraštą.

- Tu kažką nutyli, - pasakė ji. - Suprantu iš to, kad nieko nesakai.

- Ką?

- Juk girdėjai, - Suzana susverdėjo ant barokėdės, kaip paprastai svyruoja žmonės, kuriems ėmė suktis kambarys. Reikia tikėtis, kad barmenas bus atidus. - Žmonės nelaisto be reikalo puikių gėrimų, - tarė ji. - Ypač tokių gardžių. Tai ko prisidirbai?

Luisas ketino atkirsti, kad tai ne jos reikalas, bet pamatęs spindinčias moters akis prikando liežuvį. Jai net ir girtai užteko nuovokos.

Koks skirtumas, juk vis tiek sužinos.

- Turbūt paklausiau, kuo jos vardu.

- Pamiršai, kas jos tokios? Abi? Kai su jomis permiegojai?

Luisas tuo nesididžiavo. Tiesą sakant, pats pasibaisėjo.

- Jos iš mano sporto dienų, - atsakė.

- O kodėl to nepasakei? Jos iš sporto dienų, - pranešė ji barmenui. - Tada viskas gerai.

- Aš nesakiau, kad gerai. Tiesiog dėl to jas pamiršau.

Laimė, kad išvis prisimena, jog sportavo.

- Visišškai suprantu. Turbūt nelengva buvo gintis nuo gerbėjų.

Taip, nelengva, nes gerbėjų buvo daug, o alkoholio dar daugiau ir viskas susimaišė į didžiulę bjauraus elgesio miglą. Luisas tylėjo, nes tai joks pasiteisinimas. Be to, moteris girta, o jis iš patirties puikiai žinojo, kad ginčų ir alkoholio maišyti nevalia.

- Tu visada taip sarkastiškai kalbi su tik ką sutiktais žmonėmis?

- Ak. Nelygu, ar lengvas taikinyš.

- Nori pasakyti, kad aš lengvas.

Suzana įdėmiai nužiūrėjo jį pro blakstienas.

- Tu man pasakyk, Šampaniuk.

Kaip jam nepatiko ta pravardė. Niekada gyvenime nebenorėjo jos išgirsti. Ironiškiausia - jei tik šis žodis tinka, - kad jis nė neprisiminė, kada ta prakeikta nuotrauka padaryta.

- Dabar imu suprasti, kodėl neturi draugų.

Apatinė jo pašnekovės lūpa suvirpėjo.

Puiku. Be viso kito, dar ir šios moters jausmus užgavo. Kodėl bisui nenumynus kokio šunyčio?

- Juk nežadi pravirkti, ką?

Suzana tik suprunkštė....